

وزارت امور خارجه در ساعات پایانی منتهی به خاتمه تحریم‌های تسلیحاتی جمهوری اسلامی ایران بیانیه صادر کرد.

27 مهر 1399 - اکتبر 2020

در عین حال، دکتربین دفاعی ایران بر پایداری عظیم مردم و توانمندی­ های بومی استوار است. از زمان دفاع مقدس و جنگ تحمیلی هشت ساله رژیم صدام علیه ایران— که طی آن مردم دلاور ایران قربانی تسلیحات پیشرفته و آتش­ افروز غربی شد— تاکنون جمهوری اسلامی ایران با تکیه بر قابلیت ها و ظرفیت های بومی، نیازهای دفاعی خود را تأمین کرده است. این دکتربین همچنان محور اصلی و اساسی کلیه اقدامات جمهوری اسلامی ایران در حفظ قدرت دفاعی بوده و خواهد بود. تسلیحات غیرمتعارف و کشتارجمعی و واردات بی رویه سلاح های متعارف در دکتربین دفاعی جمهوری اسلامی ایران جایگاهی ندارد. توان بازدارندگی کشور مبتنی بر دانش و توانمندی بومی و برخاسته از قدرت و مقاومت مردم ایران است. در تاریخ معاصر، ایران به رغم اختلاف و برتری در قدرت، هیچگاه آغازگر جنگ نبوده است.

ولی متاسفانه معاملات سودآور تسلیحاتی- عمدتاً میان کشورهای غربی و برخی کشورهای منطقه- به طرز قابل توجهی به ارتکاب جنایات جنگی در منطقه ­ همانند تجاوز علیه مردم بی ­ دفاع یمن — کمک نموده و به آن دامن زده است.

علیرغم تلاش ­ های ناموفق ایالات متحده برای جلوگیری و از بین بردن منافع ایران از قطعنامه 2231، دولت ­ های عضو ملل متحد موظفند قوانین و مقررات خود را با این قطعنامه که «از دولت ­ های عضو دعوت می ­ کند که نسبت به این تغییرات توجه مقتضی داشته باشند» سازگار کنند. جمهوری اسلامی ایران توجه همه دولت ­ های عضو را به مفاد روشن قطعنامه 2231 و جدول زمانی مربوطه جلب می ­ نماید.

ایالات متحده، که نیرنگ ­ های غیرقانونی و بدخواهانه آن در تلاش برای نقض هر چه بیشتر قطعنامه شورای امنیت، در طول سه ماه گذشته چندین بار توسط شورای امنیت به طور قاطع رد شده است، باید رویه مخرب خود را در قبال قطعنامه 2231 رها کرده؛ به پایبندی کامل به تعهدات خود بر اساس منشور ملل متحد بازگردد؛ اقدامات مغایر با حقوق بین ­ الملل و نادیده گرفتن نظم بین ­ المللی را متوقف نماید؛ و از دامن زدن به بی ثباتی در منطقه غرب آسیا اجتناب ورزد. بدیهی است هرگونه اقدامی در تعارض با مفاد قطعنامه 2231 و خصوصاً بند 1 قطعنامه و چارچوب های زمانی مندرج در آن، در شمار نقض ماهوی قطعنامه و اهداف برجام محسوب گردیده و جمهوری اسلامی ایران متقابلاً حق انجام اقدامات لازم برای تامین منافع ملی خود را محفوظ می ­ دارد.

[1] مطابق بند پنجم و شق دوم بند ششم ضمیمه ب قطعنامه 2231 شورای امنیت ملل متحد

[2] مطابق شق پنجم بند ششم ضمیمه ب قطعنامه 2231 شورای امنیت ملل متحد

[3] تحریم ­ های شورای امنیت ملل متحد بر جنبه ­ های مختلف همکاری ­ های دفاعی ایران -هرچند که نامشروع و بی پایه بودند - از قطعنامه 1747 در سال 2006 (1386) آغاز گردیده بود و به تدریج تا تصویب قطعنامه 1929 (1391) دامنه آن گسترش یافت. لازم به ذکر است که در قطعنامه های (1385) 1737، (1386) 1747 و (1391) 1929 ممنوعیت بی دلیل سفر تعداد قابل توجهی از شهروندان و مقامات نظامی ایران به کشورهای عضو ملل متحد تعبیه گردید. متعاقب انعقاد برجام و تصویب قطعنامه 2231 شورای امنیت ملل متحد در سال 2015 (1394)، مفاد قطعنامه های قبلی شورای امنیت 1929، 1835، 1803، 1747، 1737، 1696 — و 2224 همگی خاتمه یافتند. به موازات، شورای امنیت، صادرات و واردات اقلام تسلیحاتی مشخص شده را برای مدت 5 سال مشمول نظام مجوزخواهی موردی کرد و همزمان ممنوعیت سفر را برای تعداد محدودی از شهروندان و مقامات نظامی کشور ادامه داد. امروز، 27 مهر 1399 (برابر با 18 اکتبر 2020) تمامی این محدودیت ­ ها خاتمه یافتند.